

Arrest

nr. 90 987 van 5 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 mei 2012 houdende de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2007 diende verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van een visum voor gezinshereniging in. Dit werd haar geweigerd.

Op 2 april 2008 vroeg zij een visum kort verblijf aan, hetgeen haar werd toegestaan.

Op 14 januari 2010 vroeg verzoekster nogmaals een visum voor gezinshereniging aan. Ditmaal werd haar een visum gezinshereniging toegestaan.

Op 27 december 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 3 februari 2012 werd verzoekster door de verwerende partij aangeschreven en werd haar gevraagd om stukken voor te leggen.

Op 23 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 40ter en 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Verzoekster stelt dat zij het slachtoffer is van intra-familiaal geweld door haar echtgenoot. Zij stipt aan dat er ook een procedure werd opgestart bij de vrederechter inzake dringende en voorlopige maatregelen waarbij beslist werd dat het kind aan de moeder diende te worden toevertrouwd en ingeschreven diende te worden bij de moeder. Aan de vader werd het verbod opgelegd om met het kind naar het buitenland te reizen. De uitgesproken vonnissen en beschikkingen werden niet nageleefd door haar echtgenoot waardoor zij op humanitair vlak volledig aan de grond kwam te zitten. Voorts stelt verzoekster dat zij helemaal niet op de hoogte was dat zij bijkomende documenten moest binnenbrengen. Bovendien is het ook onduidelijk welke documenten zij diende binnen te brengen. Verzoekster meent dat de intrekking van haar verblijf om reden dat zij geen belangen meer heeft op het Belgische grondgebied kort door de bocht te noemen is, nu er een Belgisch vonnis en beschikking zijn waarin duidelijk gesteld wordt dat het kind bij de moeder dient te verblijven en dat zij het slachtoffer is van intra-familiaal geweld en kinderonthoering. Tot slot verwijst verzoekster naar de bestreden beslissing waarin staat dat ze sinds 5 april 2011 in het Rijk verblijft met een gemeenschappelijk kind B.N. Dit is niet correct want B.N. is de naam van de echtgenoot. Haar kind heet B.H.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de echtgenoot van verzoekster sinds 9 november 2011 is afgeschreven naar het buitenland en tot op heden in Marokko verblijft, zodat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. Tevens wijst de bestreden beslissing er op dat artikel 42^{quater} een onderzoek vereist naar de sociale, economische en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, waarbij wordt opgemerkt dat verzoekster 28 jaar is, sinds 5 april 2011 in het Rijk verblijft met een gemeenschappelijk kind, dat haar echtgenoot en kind sinds 9 november 2011 in Marokko verblijven, dat zij sinds december 2011 een leefloon uitgekeerd krijgt en dat zij niet inging op de vraag om documenten voor te leggen betreffende de integratie in het Rijk. Er wordt aangegeven dat gezien de jonge leeftijd van verzoekster, haar beperkte tijdsduur van haar verblijf in het Rijk, het feit dat haar zoontje zich in Marokko bevindt en zij bijgevolg een belangrijke binding heeft met haar land van herkomst, het feit dat ze een leefloon krijgt en dat ze nalaat bewijzen voor te leggen van haar integratie, de economische, sociale en culturele integratie van verzoekster in het Rijk niet van die aard is dat zij het verder verblijf van verzoekster in het Rijk rechtvaardigen. Er wordt geconcludeerd dat verzoekster geen schade zal ondervinden door een terugkeer naar haar land van herkomst. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens een jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot is afgeschreven en op heden in Marokko verblijft, zodat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij verwijst echter naar het feit dat ze het slachtoffer is van intra-familiaal geweld en naar de procedure die ze heeft opgestart bij het vredegerecht inzake dringende en voorlopige maatregelen waarbij beslist werd dat het kind aan de moeder dient te worden toevertrouwd en bij haar dient ingeschreven te worden.

In het administratief dossier is een stuk van de politie van Hasselt terug te vinden waarin volgende informatie te lezen valt:

Op 1 oktober 2011 werd een klacht ingediend van parentale ontvoering door verzoeksters echtgenoot. Verzoekster zou de woonst verlaten hebben, haar zoontje afgehaald hebben van de kleuterschool en vervolgens de nacht doorgebracht hebben bij vrienden.

Verzoekster werd door de politie aangetroffen en verhoord en verklaarde dat ze gehuwd was in Marokko en dat hun zoontje in 2007 werd geboren. Haar echtgenoot wou haar en haar zoontje laten overkomen naar België maar dit kon niet omdat hij nog niet gescheiden was van zijn tweede vrouw. Daarop bracht hij enkel de papieren van hun zoontje in orde, maar het kind is niet naar België gegaan. Pas na de goedkeuring van haar visum gezinshereniging is zij samen met haar zoontje naar België gekomen. Verzoekster verklaarde dat ze veel slaag kreeg van haar echtgenoot en dat hij bewust haar papieren niet in orde bracht zodat zij teruggestuurd zou worden en hij hun zoontje kon behouden. Zij verklaarde niet gescheiden te willen worden van haar zoontje.

Op 25 oktober 2011 contacteert de echtgenoot van verzoekster de verwerende partij en verklaart hij dat zij enkel met gehuwd is teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen. Hij stelt om deze redenen de gezinshereniging te hebben stopgezet. Hij verklaart dat zijn echtgenote een relatie heeft met iemand uit Marokko. Voorts stelt hij dat hij een procedure tot echtscheiding heeft ingeleid in Marokko en dat hij het Belgische grondgebied wil verlaten.

Uit een document van de gemeente Tessenderlo blijkt dat verzoekster na herhaalde ruzies en echtelijke twisten werd opgenomen in vluchthuizen doch dat zij sinds 9 december 2011 in de woning van haar echtgenoot verblijft, terwijl hij en hun gemeenschappelijk kind zijn vertrokken naar Marokko. Tevens blijkt dat verzoekster volledig afhankelijk is van het OCMW.

Op 28 december 2011 bevestigt de ambtenaar van de burgerlijke stand dat verzoeksters echtgenoot samen met hun gemeenschappelijk kind afgevoerd zijn van de bevolkingsregisters wegens vestiging in het buitenland.

Op 1 februari 2012 richt de verwerende partij een schrijven naar verzoekster waarbij haar gevraagd wordt om een aantal documenten neer te leggen binnen de 3 maanden en ten laatste op 4 mei 2012. Het gaat om bewijzen van huishoudelijk geweld, documenten met betrekking tot inkomsten, een bewijs van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, het bewijs van een ziektekostenverzekering, een bewijs dat ze niet ten laste is van het OCMW, een kopie van het paspoort met in- en uitreisstempels, een medisch attest, informatie namens de personen die bij haar inwonen en de hechtheid van hun band,

bewijzen van sociale en culturele integratie, bewijzen van bindingen met het land van herkomst, alsook het bewijs van hoe lang ze al in België verblijft.

Op 10 april 2012 stuurt de echtgenoot van verzoekster een kopie van de echtscheidingsakte op.

Verzoekster heeft geen documenten overgemaakt aan de verwerende partij. Van gerechtelijke beschikkingen is het administratief dossier geen spoor terug te vinden.

Waar verzoekster zich meent te kunnen beroepen op de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, dient wat betreft de rechterlijke beschikking en vonnis waarnaar zij verwijst te worden aangestipt dat zij deze informatie niet heeft overgemaakt aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat haar zoontje van Belgische nationaliteit niet in België doch in Marokko verblijft.

Wat betreft haar betoog dat zij het slachtoffer werd van intra-familiaal geweld, blijkt inderdaad dat er indicaties in deze zin terug te vinden zijn in het administratief dossier. Evenwel lijkt verzoekster uit het oog te verliezen dat dit op zich niet volstaat om nog verder over een verblijfsrecht te beschikken. Immers vereist artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet dat zij dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor haar en haar gezinsleden teneinde niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. *In casu* stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekster sinds december 2011 een leefloon krijgt uitgekeerd. Deze feitenvinding vindt zijn grondslag in het administratief dossier. Zodoende voldoet verzoekster niet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen behoorlijk onderzoek werd gevoerd. Het is duidelijk dat de verwerende partij verzoekster op 1 februari 2012 heeft gevraagd om bijkomende inlichtingen. Niettegenstaande er niet specifiek gevraagd werd naar gerechtelijke beschikkingen, is het toch duidelijk dat aan verzoekster gevraagd werd haar persoonlijke situatie toe te lichten en alle mogelijke informatie hieromtrent mee te delen. Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat het onduidelijk was welke documenten zij diende binnen te brengen. Verzoekster heeft de kans gekregen om alle nuttige informatie, waaronder de rechterlijke beschikking en vonnis over te maken en toe te lichten. Ze heeft deze kans echter onbenut gelaten en een passieve houding aangenomen. Wat betreft de bewijzen van huishoudelijk geweld, werden deze uitdrukkelijk gevraagd. Ook betreffende deze bewijzen heeft verzoekster niets bijgebracht. Verzoekster kan haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op een persoonlijk gedrag van verzoekster, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Hoe dan ook blijkt dat aan verzoekster de kans werd geboden om haar persoonlijke situatie toe te lichten, hetgeen zoals hiervoor reeds werd aangegeven, zij onbenut heeft gelaten.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de motiveringsplicht.

Wat betreft de vermelding in de bestreden beslissing van het gemeenschappelijk kind B.N, betreft dit duidelijk een materiële vergissing. Hoe dan ook wijzigt dit niets aan de essentie van hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande wordt vermeld, met name dat zij sinds 5 april 2011 in het Rijk verblijft met een gemeenschappelijk kind. Bovendien kan dit onderdeel van het middel hoegenaamd niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden nu duidelijk blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster wel degelijk begrepen heeft wie hiermee bedoeld wordt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet beperkt verzoekster zich ertoe deze bepaling te citeren, doch laat zij na aan te geven waaruit de schending van deze bepaling zou bestaan. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU